

ИТАЛО КАЛВИНО САМОТНИ ИГРИ

Превод от английски: Никола Захариев, 1990

chitanka.info

1976 г.

Надписът „Пачинко“ с латински букви в Токио и в останалите японски градове обозначава залите с електронни игри, които се различават от американските и европейските по това, че тук апаратите са отвесни, наредени един до друг, и на тях човек играе седнал.

Ако съдим по броя на заведенията от този род и посещението им по всяко време на денонощието, можем да кажем, че „Пачинко“ е днес голямата страст на японеца. И отвън, и отвътре залите са декорирани в цветовете на дъгата, осветени с неонов тръби и малки мигащи цветни лампички. Музиката от високоговорителите отговаря на пищността на цветовете. Но ако ги нямаше тези цветове и тази агресивна музика, гледайки редиците хора, насядали на табуретки, всеки срещу своята отвесна витринка, сякаш е на работното си място, с очи, вперени в святкащата машинка, и маневрирайки с ръчките ѝ като робот, човек не би казал, че се намира в заведение за забавление. Въобще впечатлението е, че сте във фабричен цех или учреждение, оборудвано с електронна апаратура, в което се работи под пълна пара.

У нас флиперите в баровете, както и тези в специалните зали за електронни игри са винаги наобиколени от групи младежи, които играят разгорещено, разменяйки си шумни предизвикателства и шеги. Тук човек добива впечатление за нещо като многолюдна самота, никой не познава никого, всеки е погълнат от своята игра, заковал поглед в своя лабиринт от проблясващи електрически стрели, и игнорира съседа си и отдясно, и отляво, всеки е като зазидан в своя невидима килия, изолиран затворник на страстта си.

„Пачинко“ ще видите почти навсякъде, както из различните центрове на полицентричния Токио, така и в предградията, но най-много ги има в кварталите с нощни заведения. Сред нощните клубове, пицерии с италиански цветове, барове със стриптийз, кафенета, „поруно-шопс“ (думата „порно“ е адаптирана към японското произношение), сред носещата се миризма на сурова или пържена в соево масло змиорка, в сърцето на този шумен свят — залите „Пачинко“ се разтварят пред вас като металически градини на индивидуална вгълбеност.

Посетителите са повечето мъже на различна възраст; но сутрин, когато светлинните реклами на нощните заведения загасват, само дъгите на „Пачинко“ остават да светят и електронните игри биват

превзети от нова публика: благовидни домакини с пазарски чанти в ръце. Жени на средна възраст и бабички — главно вторите — в пъстроцветни кимона с големи фльонги на гърба и дървени сандали върху белите чорапи сядат пред машинките, слагат до себе си на пода чантите, от които се подават магданоз и картофи, и започват играта пъргави, сякаш работят на шевна машина или електрически стан, като се вглеждат, спокойни и доволни, в подскачащите топчета.

Нощният живот в Токио обхваща различни квартали: Гиндза, Шибуя, Шинджуку — от най-елегантните до най-простолюдните. Човек би казал, че едната половина на метрополията няма никаква друга цел, освен да забавлява другата половина.

Рекламите на ресторантите, в които се сервират раци, приличат на необикновени творби на попартата: огромен рак, който заема почти цялата фасада на сградата, движи щипките и антените си във всичките им артикулации, като от време на време повдига ритмично изпъкналите си очи. Но най-пищни са фасадите на кафенетата, смятани тук за най-ярък белег на западното влияние. А какво по-западно от един английски замък? И ето че фасадите на кафенетата — обикновено на два или повече етажа — са оформени по средновековен маниер и названията им са от рода на „The Mansion House“^[1].

Чудото, за което всички в Токио говорят смаяни, е, че тази пренаселена метрополия е с минимален процент на престъпност, че насилията тук са рядкост и жените могат да излизат сами по всяко време даже и в крайните квартали, без никой да ги закача (като изключим някой пиян нахалник).

Вярно е, че нощният живот приключва рано: в полунощ всички заведения затварят, защото така предписва законът в тази страна, в която строгостта царува от векове. (Отворени остават само т.нар. „частни клубове“, т.е. най-скъпите.) Останалото е въпрос на транспорт. Към десет часа вечерта нощните заведения вече се обезлюдяват, защото по-голямата част от публиката живее в далечни квартали и има дотам два часа път, та не бива да изпусне последното метро или влака, за да отиде навреме да спи, защото на другия ден в зори я чакат нови два часа път до работното място.

---

[1] Дом в провинциално имение (англ.) — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.